

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

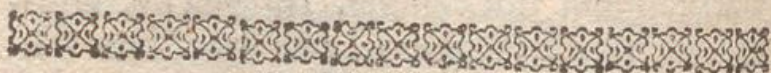
Caput X. De Appellatione à Pontifice ad futurum Concilium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

maximèque honorifica beneficia viâ electionis assumi, opportunam commodamque futuram: sed an hac ratione, nobilitatis, regni, Regisque ipsius honori utilitatique consulere-
retur?

Thomaf.
fin. tom. 3.
de Benef.
l. 1. c. 43.
n. 17.
Fevret l. 2
de Abus.

Quantum ad Pragmaticam attinet, quæ S. Ludovico tribuitur, eam non genuinam, sed supposititiam esse demonstravit Thomafinus: nec Juri Pontificio quidquam officere Fevretius fatetur.

CAPUT X.

De Appellatione à Pontifice ad futurum Concilium.

§ I.

Omnis à Pontifice ad futurum Concilium in materia doctrina appellatio viam sternit ad Schisma.

Appellatio ad futurum Concilium est veluti gradus Novatorum ultimus quo ab Ecclesia discedunt: suntque postremæ insidiæ, quibus animi ad Schisma pelliciuntur. Hoc ut cuivis reddatur palpabile, tantum opus est sequentibus reflexionibus.

1. Appellatio ad futurum Concilium, est formalis Ecclesiæ ipsius contemptus. Nam ut Canonica foret hæc appellatio, non satis esset quòd non sit infallibilis Pontifex; sed oporteret præterea Ecclesiam non synodaliter congregatam non esse infallibilem. Si enim Ecclesia non congregata in materia fi-
dei

dei infallibilis sit, manifestè illusoria est appellatio ad Tribunal non existens, & forte non exiturum multis seculis, contempto ejusdem infallibilitatis auctoritatisque Tribunali præsentè & existente. Atqui sine errore negari non potest Ecclesiam non congregatam infallibilem esse. Pontifex, ut Ecclesiæ Caput, judicium inchoat pronuntiando: Episcopi illud ipsum, acquiescendo consummant. Habetur jam judicium Ecclesiæ universalis, utpote omnibus fidei iudicibus in unam sententiam conspirantibus: ac per consequens habetur judicium infallibile. Condemnitur ergo Ecclesiæ ipsius auctoritas, adeoque magnis passibus ad Schisma tenditur, dum præsentis Tribunalis sententiam declinando, Orbi illuditur.

2. Ad hæc usque tempora appellatum non fuit à dogmatica S. Sedis sententia ad futurum Concilium, nisi à solis Hæreticis. Totaque Ecclesiastica Historia non adfert nisi tria ejusmodi appellationis exempla: primum quidem Episcoporum Pelagianorum, alterum Michaëlis de Cezennes Monachi Schismatici, tertium Lutheri. Hisne exemplis legitima probatur quatuor Episcoporum appellatio? Reliqua appellationum exempla fide malà citantur, cum in his de solo rerum temporarium jure agatur.

3. Nullus Novatorum, qui ad Concilium appellarunt, pronuntiatæ à Concilio sententiæ se submisit. Pelagiani à Concilio Ephesino, Lutherani à Tridentino anathemate fuerunt percussi. Novos semper, ne parèrent, excogitarunt prætextus. An his, qui hodie ad Concilium appellant, similes deessent excep-

exceptionis tricæ, si à Concilio damnarentur? Minusne antiquis Hæreticis feraces sunt cavillationum?

4. Nullius unquam (in quacumque causa) à Pontifice ad Concilium appellationis, ab ipsis quæ deinde celebrata sunt Conciliis ulla ratio habita fuit; nullum causæ, ob quam appellatum fuit, examen novum institutum. Quod signum est, ipsamet Concilia censuisse, istas in materia dogmatica appellationes ipso facto nullas & illusorias esse; in causis verò ad jura & Libertates Gallorum spectantibus factas appellationes nihil aliud esse quàm publicas protestationes nullitatis, si quid contrarium iis Pontifex statueret. Atque inutile judicatum est, materias ejusmodi Concilio decidendas proponere, ut in veris appellationibus usu venit, cum causarum istarum Galli non Concilia magis quàm Pontificem judicem agnoscant.

5. Si appellatio à dogmatica Constitutione ad Concilium esse posset ulla ratione Canonica, saltem Cleri, ipsiusque Regis auctoritate factam esse oporteret. Quare D. de Harlay in sua ad Universitatem Oratione dixit: *Necessarium existimavi, uti cautelâ interpositæ appellationis, non quasi praxi frivola & illusoria privatorum quorundam spectâ Ecclesiæ auctoritate rebellantium, atque in hæresi aut contemptrice legum libertate perseverare volentium, sed ratione officii, quo, ut publicus Regis Administer, obligor ut tam ipsi quàm regno consulam.*

6. Quid censuisset Magistratus ille de privatis à Bulla dogmatica appellantis? Nonne juxta principia à se posita, quibus fas solum duxit in rerum temporalium causis appella-

pellationem interponere, eos recensuisset in numero *rebellantium & spreta Ecclesie auctoritate in heresi perseverare volentium?*

7. Præcipui Gallie Doctores, Duvallius, D. de Marca, Thomassinus Presbyter Oratorii, Mauclercius Doctor Sorbonicus, omnem à Pontifice ad Concilium appellationem velut illegitimam, facinusque Schismaticum una voce condemnant. Horum postremum audiamus in opere Regi dedicato & supremæ Curie facultate impresso. *Si res tota, inquit, ad veritatis Ecclesiastica fideique calculum determinanda revocetur, non erit difficile nec longum valde colligere, eos qui hanc à Summo Papa judicio ad aliud justitiæ tribunal appellationem mordicus defendere non verentur, ab hærescos contagione taboque immunes omnino non videri, sed de illa valde suspectos apparere.* Citatque in hanc rem Bullam à Pio II. ad Concilium Mantuanum missam, quæ appellationes ejusmodi sub poena excommunicationis prohibentur; & eam vocat *Decretum sanctum, plenumque justitiæ & aequitate.*

Vide Thomassin. Dissertat. 18. in Roman. Synodum.

Mauclerc. de Monarch. tom. 1. p. 408.

8. Regii Administris jussu Philippi Pulcri Clementem V. Pontificem datis Litteris rogantes ut Bonifacium, *uti personam privatam consideratum*, tanquam Hæreticum condemnaret, hoc ipso agnoverunt, *nunquam Papam sub ea dignitate consideratum*, hoc est fideles ex Cathedra docentem, *Hæreticum esse potuisse.* Tum subjungunt: *Quapropter ut de Hæresi Bonifacii, ut personæ privati, cognoscas, non est opus advocacy Concilii Generalis. Tu ipse, Sanctissime Pater, Vicarius es Jesu Christi, totum Ecclesie corpus representans. Tibi datæ sunt claves regni cælorum; nec de ulla causa Concilium Generale*

Apud Thomassin. Dissertat. 18. in Concilia, p. 685

rale sine te, sed tantum per te cognoscere potest.
Non credidit ergo Philippus Pulcer, & Administri ejus, appellationem à Pontifice ad Concilium in materia fidei esse legitimam.

9. Lutheranos, non obstante Appellatione à Bulla Leonis X. ad futurum Concilium, Orbis Catholicus universus, atque ipsa imprimis Gallia uti professos Hæreticos detestata est, etiam priusquam Concilium celebraretur. A Supremis Curiis flammis damnabantur, tametsi solâ Pontificis Bullâ condemnati, quæ non nisi consensu tacito in Galliis fuerat recepta.

§. II.

Appellatio à dogmatica Constitutione ab Ecclesia recepta ad futurum Concilium, est publica Schismatis & Hæreseos professio.

Appellare à dogmatica Constitutione ab Ecclesia recepta, nihil est aliud, quàm publico instrumento separare se ab auctoritate & fide Ecclesiæ. Est ergo publica Schismatis & Hæreseos professio. Atque adeo tam evidens quod ii qui à dogmatica Constitutione appellant, Schismatici sint & Hæretici, quàm evidens est quod illa ipsa, à qua appellarunt, Constitutio recepta sit ab Ecclesia. De hoc principio nemo est qui dubitet. Sed quandonam dogmatica Constitutio dicenda est ab Ecclesia recepta? Hic cavillantur Novatores. Res hæc accuratè explicanda, ut convertantur, aut certè convincantur qui contradicunt.

Catholici omnes concedunt Ecclesiam esse
vifi-

visibilem, neminem in terris præter Pontificem & Episcopos de fide judicare posse; partem Episcoporum maximam Pontifici unitam non posse errare. Hæc totidem sunt fidei puncta. Concedunt præterea Theologi passim omnes tacitam quandam esse Bullarum acceptationem, nudumque Episcoporum silentium pro consensu haberi, eo quod Episcoporum pars maxima sine crimine prævaricationis fide periclitante tacere non possit. Ex his irrefragabilibus principiis sequitur, Constitutionem dogmaticam ab Ecclesia tunc esse receptam, quando quindecim circiter Episcopi dumtaxat reclamant. Non est ergo cur tutos & extra teli jactum positos arbitrentur se refractarii per suam paucorum appellationem: per hanc faciunt potiùs publicam Schismatis & Hæreseos professionem.

Ecclesiæ praxis in causa Pelagianorum, rem quam asserimus evidenter confirmat. Octodecim Episcopi Pelagiani à sententia Pontificis ad futurum Concilium provocaverant: sed non obstante hac appellatione, Ecclesia universa eos velut professos Hæreticos averfabatur. Exauthorabantur ab Imperatoribus, à Concilio Ephesino anathemate percutiebantur, ne auditis quidem iteratis ipsorum tricis & cavillationibus. Enimvero lata S. Sedis in Pelagianos sententia, tacito particularium Ecclesiarum accedente consensu, vim apud omnes habuit, auctoritatemque Ecclesiæ universalis, etiam priusquam Episcopi subscripsissent. S. Aurelius Episcopus Carthagenensis cum ceteris Africæ Episcopis communicans mandatum ad se
missum

missum ab Honorio Imperatore, quo præcipiebat ut Episcopi omnes Pelagii & Cælestii damnationi subscriberent, dicebat, istorum Hæreticorum errores *ab universali Ecclesia* fuisse proscriptos, tametsi necdum subscripserent Episcopi, & octodecim reclamassent.

Apud Garner. 2. p. in Mercat. p. 252.

Ne quid mali, inquit ex supradictorum serpentina persuasione, ab universali Ecclesia totius orbis exclusa, fortassè subrepat. Eadem habet Possidius. Postquam enim dixerat, Innocentium & Zozimum Pontifices anathematizasse Pelagianos, & ab omnibus Catholicis anathematizari præcepisse, adjungit :

Possidius vita S. August. c. 18.

Et hoc tale de illis Ecclesie Dei Catholice prolatum iudicium, etiam piissimus Imperator Honorius audiens ac sequens, suis eos legibus damnatos, inter hæreticos haberi debere constituit. Legumque istarum una fuit, ut damnationi Pelagianorum iudicioque Ecclesie subscriberent Episcopi omnes.

Carm. de ingr. c. 9.

Postquam Episcopi subscripserant, S. Prosper testatus est, sententiam in Pelagium latam subscriptam jam esse non solum ab Ecclesia, sed *mundi manu*. Idem de Constitutione *Unigenitus* dici potest, præsertim hodie, quando litteras habemus Metropolitanorum mundi fere totius, suo & Suffraganeorum suorum nomine testantium, Constitutionem esse infallibilem fidei regulam, legemque irrefragabilem. Hoc igitur, à quo appellatur, iudicium subscriptum est *mundi manu*.

Quàm luctuosus ac deplorabilis se oculis nostris offert hodiernus quarundam Gallie Ecclesiarum status ! quæ præbyterorum & ignorantium ac murmurantium monachorum coitiones & turbæ ! qui appellatione
impia

Tractatus de Schismate. III

impiâ ac temerariâ vexillum infame Schismatis erexerunt. Quid est, quod à rebellibus fidei & Religioni non sit timendum? Verum quidem est, in his quoque afflictis Ecclesiis populum maximâ parte servare fidei simplicitatem sub Pastoribus errori venundatis: adeò ut hic valeat, quod de Ecclesia Antiochena (cujus plebs erat Catholica Clerus Arianus) olim scripsit Theodoretus.

Leontius Antiochenus Episcopus tametsi sordibus erat Arianae blasphemia inquinatus, tamen eas callidè occultare studuit. . . . Qui doctrinam sequebantur Apostolicam, illis iste neque prospexit, neque ullum omnino honorem detulit Ecclesiasticum. At qui infano Arii cacati erant errore, ejus operâ maximam sunt auctoritatem consecuti, & ad Sacrosanctos Ecclesia ordines elati. . . . Ob quam causam Clerus complures habuit haeretica labe contaminatos: sed tamen maxima pars populi veram sanamque doctrinam tuebatur. Hæc tamen paulatim defecit.

Theodoret. l. 2. c. 24.

§. III.

An ab Ecclesiasticis aut Religiosis, à dogmatica Constitutione ab Ecclesiâ receptâ ad Concilium appellantibus, accipi possint Sacramenta.

Nunc mandatam hoc ad vos ò Sacerdotes. *Dicit Dominus omnipotens: & mittam super vos maledictionem, & maledicam benedictioni vestre. Cælestes hæ minæ Sacerdotes appellantes feriunt. Quippe ostendimus, eos Schisma & Hæresim sua appellatione professos. Hinc jam quæritur an Sacramenta peti & accipi*

Malach. 2. 1. & 2.

accipi possint à Ministro Schismatico atque Hæretico? Evidens est id fieri non posse sine peccato gravi. 1. Appellantes, omnesque qui Constitutioni dogmaticæ, ab Ecclesia receptæ, ore & corde non acquiescunt, ipso facto excommunicationem incurrunt; ac propterea quoties administrant Sacramenta, novum committunt peccatum mortale, fiuntque irregulares. Nec peti ergo nec accipi ab ipsis Sacramenta possunt, nisi urgente extrema necessitate, cum non liceat eis peccandi graviter præbere occasionem, nec coöperari ipsorum peccato.

2. Communicare in spiritualibus cum Schismaticis & Hæreticis manifestis, est grave peccatum scandali: nam qui cum ipsis communicant, significant se eadem cum illis sentire ac rebellionis esse participes. Præterea perdendæ fidei periculo se exponunt, cum conscientiam suam lupis, non Pastoribus, fidant: quod novo rursus peccato non vacat.

Mandavit Dominus Moyfi, ut populum à Core, Datan & Abiron Sacerdotum Schismaticorum tentoriis separaret. Dixitque Num. 16. Moyses ad populum: *Recedite à tabernaculis* 7. 26. *hominum impiorum, & nolite tangere quæ ad eos pertinent, ne involvamini in peccatis eorum.* Hoc exemplum Viri quique sanctissimi in nova lege secuti sunt.

Bolland.
13. April.

S. Hermenigildus malebat & vitam amittere & coronam, quàm Sacram ab Ariano Episcopo Eucharistiam accipere. Hanc unam ab ipso gratiam petebat impius pater; filius id sacrilegum ratus, mori potius cervicemque securi offerre præoptavit: quem propterea

terea Martyrum heroicorum catalogo ad-
 scripsit Ecclesia. S. Satyrus, S. Ambrosii
 frater, miraculo evadens naufragium, & ad
 Insulæ litus ejectus, baptizari instanter pete-
 bat. Verùm intelligens istius loci Episcopum
 & Clerum à Sedis Apostolicæ communione
 separatos esse, & Luciferi Caralitani Schis-
 mati implicitos; maluit sine baptismo, quan-
 tumvis Sacramentorum omnium maximè ne-
 cessario, se maris iterum ac tempestatum pe-
 riculo exponere, quàm Sacramentum acci-
 pere Ministri Schismatici manu. Quod factum
 ita probavit Ambrosius, ut in oratione fune-
 bri, quâ dignissimi fratris memoriam poste-
 ritati commendavit, summis id laudibus ex-
 tulerit.

Ambros.
 de excessu
 fratris sui
 t. 2.

Illustriorem quoque in modum vir sancti-
 tate spectabilis Antiochus, cùm in Eulebii
 Samosatensis Episcopi vitâ functi locum ele-
 ctus esset, eòque, Sacros ei Ordines con-
 ferendi gratiâ, inter ceteros Antistites adve-
 nisset Jovinus Pergensis tunc Episcopus, qui
 Arianorum communioni aliquo tempore ad-
 hæserat; cumque Antiochum adductum ad Sa-
 cram mensam genua flectere cogerent; conversus
 ille, ut Jovinum vidit capiti suo dextram impo-
 neutem, manum repulit, & è consecrantium nu-
 mero segregari eum jussit, negans se dexteram ferre
 illam posse, quæ mysteria per blasphemiam conse-
 crata receperat.

Theodo-
 ret. l. 4.
 c. 13. ver-
 sus finem.
 edit. Cra-
 mosian.
 1642.

Idem qui hoc narrat Theodoretus, facti
 alterius, huic non absimilis, facit mentio-
 nem. Cùm Moyfes quidam, qui habitabat in
 finibus Ægypti & Palestinæ, monasticam vi-
 tam professus, Alexandriam adductus esset
 ut illic Episcopus consecraretur, *Videretque*

Theodo-
 ret. l. 4.
 20.

H

Lucium

Lucium sibi manum velle imponere, Absit, inquit, ut manu tua consecrer: nam te invocante spiritus gratia non venit. Cui Lucius, Qua ductus, ait conjecturâ id dicis? Et ille, non conjecturam sequor, inquit, sed certò scio: Quia cum Apostolicis dogmatibus pugnas, & contraria doces. Manum igitur, ne contaminaretur, hæreticam repulit.

Matth. 18.
 v. 17.
 Joan. Ep.
 2. v. 11.
 1. Cor. 5.
 v. 11.

Plena est Ecclesiastica Historia factis ejusmodi illustribus atque exemplis: quæ splendorem suum accipiunt ab his Christi verbis, *Qui Ecclesiam non audierit; sit tibi sicut Ethnicus & Publicanus.* Et certè si S. Joannes eis *Ave* dicere prohibeat, & Apostolus Paulus cum sceleratis ejusmodi *cibum sumere* vetet: nobisne licitum erit in Sacris & Divinis rebus communicare cum hominibus de Schismate convictis, aut saltem optimo jure suspectis, & mensæ Dominicæ cum iis accumbere, ut cibum animæ sumamus ipsorum manu?

Quanta est ergo cæcitas eorum, qui ab Ecclesiasticis & Monachis Schismaticis, aut saltem de Schismate & Hæresi jure suspectis, Sacramenta sibi administrari patiuntur, manifesto se periculo exponentes ne illic mortis æternæ damnationem inveniant, ubi est vitæ scarurigo. Luctuosa quidem ac deploranda Sacerdotum sors, sacrilegâ ad Concilium appellatione Schisma profitentium; sed magis luctuosa earum animarum, quæ ipsorum ministerio ac directione seducuntur. Confessiones earum totidem sacrilegia sunt. Quin & asserunt Doctores Theologi non pauci, directoribus hujusmodi deesse requisitam ad absolvendum jurisdictionem. Non sunt quidem hæc.

hactenus excommunicati speciatim, & expressis nominibus ab Ecclesia denuntiati: sed an non seipsos Schismaticos & Hæreticos abundè declararunt? Atqui Hæretici, inquit S. Opratus, *Non habent claves Ecclesie.* Et L. 1. n. 10. S. Thomas expressis terminis ait: *Licet Schismatici habere ordinis potestatem possint, jurisdictionis tamen auctoritate privantur.... Unde nec possunt absolvere.... quod si fecerint, nihil est actum.* 2. 2. q. 39. art. 3.

Merito de appellatibus ad futurum Concilium dici posset, id quod de quibusdam Schismaticis Ecclesie suæ Presbyteris dicebat S. Cyprianus: *De Dei providentia pœnas quas meruerant rependerunt, ut à nobis non ejeti ultro se ejicerent.... Sed oro vos fratres, vigilate contra insidias diaboli.... Ne atas vos eorum, nec auctoritas fallat; qui ad duorum Presbyterorum veterem nequitiam respondentes, sicut illi Susannam pudicam corrumpere & violare conati sunt, sic & hi adulterinis doctrinis Ecclesie pudicitiam corrumpere & veritatem Evangelicam violare conantur.... Pacem nunc offerunt qui ipsi non habent pacem. In Ecclesiam lapsos reducere & revocare promittunt, qui de Ecclesia recesserunt. Deus unus est, & Christus unus, & una Ecclesia, & Cathedra una super Petrum Domini voce fundata... Soli cum Episcopis non sint, qui contra Episcopos rebellarunt.... Vitate lupos, qui oves à Pastore secernunt. Vitate linguam diaboli venenatam.* Cyprian. ad plebem de quinq. Presbyt. Schismat. Ep. 40.